

Sygn. akt V K 3/16

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2016 roku

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie, V Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Młodawska- Piaseczna

Protokolant: Agnieszka Król

w obecności Prokuratora: Teresy Pakieły

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2016 roku

sprawy **M. G., syna R. i W. z domu T.,**

urodzonego (...) w W.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia, w II Wydziale Karnym, sygn. akt II K 156/09, **z dnia 07 lipca 2010 roku**, prawomocnym dnia 15 lipca 2010 roku, za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełniony **w dniu 26 października 2008 roku**, na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawieszono na okres 5 (pięciu) lat tytułem próby, na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddano wskazanego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego oraz orzeczono o kosztach sądowych, postanowieniem Sądu Rejonowego w Świebodzinie z dnia 18 marca 2014 roku, prawomocnym dnia 03 czerwca 2014 roku, sygn. akt II Ko 816/13, zarządzo wykonanie wobec skazanego wskazanej powyżej kary 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;
2. Sądu Rejonowego dla Warszawy-Pragi Północ w Warszawie, w III Wydziale Karnym, sygn. akt III K 51/11, **z dnia 15 marca 2013 roku**, prawomocnym dnia 20 kwietnia 2013 roku, za czyn z art. 190 § 1 k.k., popełniony **w dniu 14 grudnia 2010 roku**, na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono wskazanemu okres zatrzymania w sprawie od dnia 14 grudnia 2010 roku do dnia 16 grudnia 2010 roku, nadto orzeczono w przedmiocie dowodów rzeczowych oraz o kosztach sądowych;
3. Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, w V Wydziale Karnym, sygn. akt V K 229/12, **z dnia 22 lipca 2013 roku**, prawomocnym dnia 25 listopada 2013 roku, za czyn z art. 158 § 1 w zw. z art. 158 § 3 k.k., popełniony **w nocy z 22 na 23 marca 2012 roku**, na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono wskazanemu okres rzeczywistego pozbawienia go wolności w sprawie od dnia 17 grudnia 2012 roku do dnia 22 lipca 2013 roku oraz zwolniono z ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie, w II Wydziale Karnym, z dnia 25 listopada 2013 roku, sygn. akt II AKa 363/13, utrzymano w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację obrońcy za oczywiście bezzasadną, postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2014 roku Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, sygn. akt V Ko 143/14, V K 229/12, zmienił rozstrzygnięcie w przedmiocie zaliczenia wskazanemu rzeczywistego okresu pozbawienia go wolności w sprawie w ten sposób, iż na poczet orzeczonej mu powyżej kary 4 lat pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia go wolności w sprawie od dnia 17 grudnia 2012 roku do dnia 24 maja 2013 roku, od dnia 22 sierpnia 2013 roku do dnia 12 września 2013 roku oraz od dnia 14 października 2013 roku do dnia 21 października 2013 roku, uznając orzeczoną karę pozbawienia wolności w tym zakresie za wykonaną;

4. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie, w III Wydziale Karnym, sygn. akt III K 255/13, **z dnia 12 listopada 2013 roku**, prawomocnym dnia 29 września 2014 roku, za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełniony **w dniu 14 marca 2012 roku**, na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono obowiązek naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem oraz orzeczono w przedmiocie kosztów sądowych, wyrokiem z dnia 29 września 2014 roku Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, w VI Wydziale Karnym-Odwoławczym, sygn. akt VI Ka 218/14, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego oskarżonemu wyeliminował stwierdzenie o braniu udziału w pobiciu i narażeniu P. G. na wystąpienie skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., a z kwalifikacji prawnej wyeliminował art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., zaś z podstawy skazania i wymiaru kary art. 11 § 3 k.k., przyjmując za podstawę skazania i wymiaru kary art. 280 § 1 k.k., w pozostałej części utrzymując wyrok w mocy;

orzeka:

I. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. wyroki opisane powyżej w **pkt 2** - sygn. akt III K 51/11 Sądu Rejonowego dla Warszawy-Pragi Północ w Warszawie, w **pkt 3**- sygn. akt V K 229/12 Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie oraz w **pkt 4** - sygn. akt III K 255/13 Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie, łączy i wymierza M. G. karę łączną 6 (sześciu) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, w części nie objętej wyrokiem łącznym wyroki połączone pozostawia do odrębnego wykonania;

II. na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w części dotyczącej objęcia niniejszym wyrokiem łącznym kary orzeczonej wyrokiem opisanym w pkt 1 - sygn. akt III K 156/09 przedmiotowego wyroku;

III. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w pkt I niniejszego wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres zatrzymania oraz okres odbytej w całości kary pozbawienia wolności w sprawie sygn. akt III K 51/11, tj. od dnia 14 grudnia 2010 roku do dnia 16 grudnia 2010 roku i od dnia 24 maja 2013 roku do dnia 22 sierpnia 2013 roku, a także okres rzeczywistego pozbawienia go wolności oraz okres w części odbytej kary pozbawienia wolności w sprawie sygn. akt V K 229/12, tj. od dnia 17 grudnia 2012 roku do dnia 24 maja 2013 roku, od dnia 22 sierpnia 2013 roku do dnia 12 września 2013 roku oraz od dnia 14 października 2013 roku do dnia 21 października 2013 roku i od dnia 14 czerwca 2015 roku do dnia 25 stycznia 2016 roku;

IV. na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej, adw. F. M., ul. (...), (...)-(...) W., kwotę 147,60 złotych (sto czterdzieści siedem złotych sześćdziesiąt groszy) obejmującą podatek od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt V K 3/16

UZASADNIENIE

M. G. skazany został poniżej omówionymi prawomocnymi wyrokami:

5. Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia, w II Wydziale Karnym, sygn. akt II K 156/09, **z dnia 07 lipca 2010 roku**, prawomocnym dnia 15 lipca 2010 roku, za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełniony **w dniu 26 października 2008 roku**, na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawieszono na okres 5 (pięciu) lat tytułem próby, na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddano wskazanego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego oraz orzeczono o kosztach sądowych, postanowieniem Sądu Rejonowego w Świebodzinie z dnia 18 marca 2014 roku, prawomocnym dnia 03 czerwca 2014 roku, sygn. akt II Ko 816/13, zarządziło wykonanie wobec skazanego wskazanej powyżej kary 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

6. Sądu Rejonowego dla Warszawy-Pragi Północ w Warszawie, w III Wydziale Karnym, sygn. akt III K 51/11, z **dnia 15 marca 2013 roku**, prawomocnym dnia 20 kwietnia 2013 roku, za czyn z art. 190 § 1 k.k., popełniony **w dniu 14 grudnia 2010 roku**, na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono wskazanemu okres zatrzymania w sprawie od dnia 14 grudnia 2010 roku do dnia 16 grudnia 2010 roku, nadto orzeczono w przedmiocie dowodów rzeczowych oraz o kosztach sądowych;

7. Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, w V Wydziale Karnym, sygn. akt V K 229/12, z **dnia 22 lipca 2013 roku**, prawomocnym dnia 25 listopada 2013 roku, za czyn z art. 158 § 1 w zw. z art. 158 § 3 k.k., popełniony **w nocy z 22 na 23 marca 2012 roku**, na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono wskazanemu okres rzeczywistego pozbawienia go wolności w sprawie od dnia 17 grudnia 2012 roku do dnia 22 lipca 2013 roku oraz zwolniono z ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie, w II Wydziale Karnym, z dnia 25 listopada 2013 roku, sygn. akt II AKa 363/13, utrzymano w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację obrońcy za oczywiście bezzasadną, postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2014 roku Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, sygn. akt V Ko 143/14, V K 229/12, zmienił rozstrzygnięcie w przedmiocie zaliczenia wskazanemu rzeczywistego okresu pozbawienia go wolności w sprawie w ten sposób, iż na poczet orzeczonej mu powyżej kary 4 lat pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia go wolności w sprawie od dnia 17 grudnia 2012 roku do dnia 24 maja 2013 roku, od dnia 22 sierpnia 2013 roku do dnia 12 września 2013 roku oraz od dnia 14 października 2013 roku do dnia 21 października 2013 roku, uznając orzeczoną karę pozbawienia wolności w tym zakresie za wykonaną;

8. Sądu Rejonowego dla Warszawy-Pragi Północ w Warszawie, w III Wydziale Karnym, sygn. akt III K 255/13, z **dnia 12 listopada 2013 roku**, prawomocnym dnia 29 września 2014 roku, za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełniony **w dniu 14 marca 2012 roku**, na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono obowiązek naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem oraz orzeczono w przedmiocie kosztów sądowych, wyrokiem z dnia 29 września 2014 roku Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, w VI Wydziale Karnym-Odwoławczym, sygn. akt VI Ka 218/14, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego oskarżonemu wyeliminował stwierdzenie o braniu udziału w pobiciu i narażeniu P. G. na wystąpienie skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., a z kwalifikacji prawnej wyeliminował art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., zaś z podstawy skazania i wymiaru kary art. 11 § 3 k.k., przyjmując za podstawę skazania i wymiaru kary art. 280 § 1 k.k., w pozostałej części utrzymując wyrok w mocy.

W będącym przedmiotem rozpoznania wniosku z dnia 14 stycznia 2015 roku, który wpłynął do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Pragi Północ w Warszawie w dniu 16 stycznia 2015 roku, skazany wniósł o wydanie wyroku łącznego i połączenie kar orzeczonych wyrokami w sprawach wskazanych powyżej w pkt 1, 3 i 4.

Postanowieniem z dnia 10 września 2015 roku, sygn. akt III K 24/15, Sąd Rejonowy dla Warszawy-Pragi Północ w Warszawie stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał przedmiotowy wniosek do rozpoznania tut. Sądowi Okręgowemu.

Zgodnie z dyspozycją art. 85 k.k., w brzmieniu mającym zastosowanie w niniejszej sprawie stosownie do treści art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20 marca 2015 r., poz. 396), w wyroku łącznym karę łączną można wymierzyć tylko wówczas, gdy sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok chociażby nieprawomocny co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. W przedmiocie wydania wyroku Sąd orzeka na wniosek lub z urzędu. Oznacza to, iż Sąd nie jest związany treścią wniosku, a bierze pod uwagę ogół skazań, które mogą wchodzić w skład wyroku łącznego albo które mogą powodować stan, iż wydanie wyroku łącznego, zgodnie z wnioskiem, nie będzie możliwe. Zawarty z kolei w art. 85 k.k. zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa (vide: uchwała 7 sędziów SN I KZP 36/04 OSNKW 2005/2/13 - zasada prawna). Nie jest zatem możliwe objęcie wyrokiem łącznym kary wymierzonej za przestępstwo popełnione po wydaniu wyroku skazującego za inne wcześniej dokonane przestępstwo. Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone we

wskazanej uchwale z dnia 25 lutego 2005 roku., a także Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, II AKz 172/05, iż „pierwszy wyrok skazujący wyklucza możliwość połączenia kary wymierzonej za przestępstwo popełnione przed jego wydaniem z karą wymierzoną (innym wyrokiem) za przestępstwo popełnione po jego wydaniu. Jeżeli natomiast po wydaniu pierwszego wyroku skazany dopuści się kolejnych przestępstw, to kary wymierzone za te przestępstwa, popełnione do chwili wydania drugiego wyroku, zostaną połączone w karę łączną. Tak bowiem osądzony realny zbieg przestępstw będzie podlegał jednakowej ocenie, chodzić będzie o sprawcę wielu przestępstw, który popełnił je będąc już raz karany za przestępstwa (pierwszy wyrok skazujący), zanim zapadł drugi wyrok skazujący tego sprawcę, a pierwszy co do któregośkolwiek z tych przestępstw, stanowiących nowy, drugi z kolei, realny ich zbieg (co przesądza o spełnieniu przesłanki z art. 85 k.k.)” (vide: Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, postanowienie z dnia 24 czerwca 2005 r., II AKz 172/05). Wyrok łączny może zatem zawierać kilka kar łącznych. Zgodnie bowiem z powołaną powyżej uchwałą Sądu Najwyższego konkretne przestępstwa nie pozostają w zbiegu realnym, dlatego że wytworzył się akurat taki a nie inny układ procesowy, ale dlatego, że to sprawca podjął przestępcze działania w określonych warunkach, wiedząc przecież, czy zapadł już wobec niego wyrok, czy też nie. Zawsze punktem wyjścia musi pozostawać ten chronologicznie pierwszy wyrok zamykający przestępstwa pozostające w zbiegu czy kolejne grupy przestępstw pozostających w zbiegu.

W świetle powyższego pierwszy wyrok skazujący zapadł wobec M. G. w dniu **07 lipca 2010 roku**, za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełniony **w dniu 26 października 2008 roku**. Jest to wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia, II Wydział Karny, sygn. akt II K 156/09, opisany w pkt 1 niniejszego uzasadnienia, za który został on skazany na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawieszono na okres 5 (pięciu) lat tytułem próby. Następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Świebodzinie z dnia 18 marca 2014 roku, prawomocnym dnia 03 czerwca 2014 roku, sygn. akt II Ko 816/13, zarządzono wykonanie wobec skazanego wskazanej powyżej kary 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności. Zaznaczyć przy tym należy, iż prawomocne zarządzenie wykonania kary uprzednio w wyroku zawieszony unicastwia warunkowe zawieszenie, zmienia kategorię skazania i od tej chwili jest to już skazanie na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia. Tak zatem należy ją postrzegać w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego (vide: wyrok SN z dnia 16.01.2009 r., IV KK 273/08). Zatem oceniając, czy istnieje zbieg przestępstw umożliwiający wydanie wyroku łącznego, należy za punkt wyjścia wziąć właśnie ten dzień. Przed tą datą skazany popełnił tylko czyn objęty przedmiotowym wyrokiem więc nie podlega on łączeniu z żadnym innym czynem, za który został później skazany. Zatem Sąd stwierdzając brak podstaw do innego rozstrzygnięcia umorzył postępowanie w tym zakresie.

Następnym chronologicznie wyrokiem, którym M. G. został prawomocnie skazany, a który należy brać pod uwagę przy ocenie czy istnieje następny realny zbieg przestępstw obligujący do objęcia w wyroku łącznym węzłem kary łącznej orzeczonych za nie kar jednostkowych jest orzeczenie z dnia **15 marca 2013**, sygn. akt III K 51/11, Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie, za czyn z art. 190 § 1 k.k., popełniony **w dniu 14 grudnia 2010 roku**, za który został on skazany na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono wskazanemu okres zatrzymania w sprawie od dnia 14 grudnia 2010 roku do dnia 16 grudnia 2010 roku, opisany w pkt 2 uzasadnienia.

Przed tą datą skazany dopuścił się jeszcze innych przestępstw, za które został prawomocnie skazany dwoma wyrokami opisanymi w pkt 3 i 4 uzasadnienia, czyli:

- Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, w V Wydziale Karnym, sygn. akt V K 229/12, z dnia 22 lipca 2013 roku, prawomocnym dnia 25 listopada 2013 roku, za czyn z art. 158 § 1 w zw. z art. 158 § 3 k.k., popełniony **w nocy z 22 na 23 marca 2012 roku**, za który został skazany na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono wskazanemu okres rzeczywistego pozbawienia go wolności w sprawie od dnia 17 grudnia 2012 roku do dnia 24 maja 2013 roku, od dnia 22 sierpnia 2013 roku do dnia 12 września 2013 roku oraz od dnia 14 października 2013 roku do dnia 21 października 2013 roku;

- Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie, w III Wydziale Karnym, sygn. akt III K 255/13, z dnia 12 listopada 2013 roku, prawomocnym dnia 29 września 2014 roku, za czyn z art. 280 § 1 k.k., popełniony **w dniu 14 marca 2012 roku**, za który został skazany na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

Biorąc zatem powyższe pod uwagę, w tym fakt, iż za wszystkie wskazane przestępstwa pozostające w zbiegu realnym wymierzono kary podlegające łączeniu, Sąd uznał, iż i w tym wypadku powstał obowiązek wynikający ze spełnienia przesłanek określonych w art. 85 k.k. implikujący w takiej sytuacji orzeczeniem kary łącznej w wyroku łącznym, tj. połączeniem wszystkich jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzonych M. G. opisanymi powyżej wyrokami.

W tej sytuacji przechodząc do wymierzonej w przedmiotowym wyroku łącznym w pkt I kary łącznej pozbawienia wolności wskazać należy, iż art. 86 § 1 kk. stanowi, że karę łączną Sąd orzeka w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając przy karze pozbawienia wolności 15 lat. Przy czym wymierzając karę łączną Sąd nie bierze jednak pod uwagę okoliczności przyjętych za podstawę wymiaru kary za poszczególne przestępstwa. Gdyby okoliczności te uwzględnić ponownie przy wymiarze kary łącznej, prowadziłoby to do ponownego sądzenia za czyny już osądzone, do ukrytego weryfikowania rzeczy osądzonej, a więc do postępowania sprzecznego z zakazem ponownego sądzenia. Przy wymiarze kary łącznej bierze się bowiem pod uwagę szczególnie stopień związku między poszczególnymi przestępstwami, ich łączność przedmiotową i podmiotową. Im związek ten jest ściślejszy, tym bardziej przeważa absorbowanie poszczególnych kar, im luźniejszy – ich kumulacja, to jest sumowanie. Czyli nieprawidłowe jest ponowne rozważanie i uwzględnianie przy oznaczaniu kary łącznej tych samych okoliczności, które miały wpływ na wymiar kary w sprawach o zbiegające się przestępstwa takich jak stopień zawinienia czy stopień społecznej szkodliwości czynu. Brać natomiast należy wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Wymiar kary łącznej w oparciu o zasadę absorpcji może mieć miejsce w wypadkach gdzie nie jest zbyt wyraźnie zarysowana granica pomiędzy realnym a pomijalnym zbiegiem przestępstw, gdy jedno z dwóch pozostających w zbiegu przestępstw dominuje w ocenie całości zdarzenia. Z kolei popełnienie wielu przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary surowszej niż wynikająca z dyrektywy absorpcji (vide: Komentarz do K.K. Kazimierz Buchała, Andrzej Zoll, Zakamycze 1998, str. 562). Zgodzić się trzeba nadto z poglądem, iż poza powyższymi przesłankami na wymiar kary wymierzonej wyrokiem łącznym wpływ ma również zachowanie skazanego w zakładzie karnym lub w środowisku w którym znajduje się po prawomocnym skazaniu poszczególnymi wyrokami (vide: wyrok SN z dnia 12 września 1985 roku, II KR 245/85, OSNKW 1986, z. 5-6, poz. 39).

Jak wynika z treści opinii nadesłanej z Aresztu Śledczego W. - M. skazany otrzymał ogólną opinię pozytywną, zaś jego zachowanie zostało ocenione jako przeciętne. Zastępca Dyrektora wskazał, iż M. G. był jednokrotnie nagrodzony kodeksowo, została mu także dwukrotnie udzielona ulga. Nie był karany dyscyplinarnie. Wobec położonych stara się prezentować wymagane regulaminowo postawy. Wśród współoskarżonych układa poprawne relacje interpersonalne, jest spokojny i niekonfliktowy. Nie deklaruje przynależności do nieformalnych struktur podkultury przestępczej. W stopniu dobrym dba o ład i porządek w celi mieszkalnej, jak i o higienę osobistą. Korzysta z zajęć kulturalno-oświatowych na zasadach ogólnych. Czas wolny spędza na zajęciach własnych, oglądaniu TV i czytaniu. Karę pozbawienia wolności odbywa w systemie zwykłym, nie jest zainteresowany opracowaniem indywidualnego programu oddziaływania. Aktualnie jest uczniem I klasy Liceum Ogólnokształcącego w tutejszej jednostce. Grono pedagogiczne nie wnosi uwag do co do jego zachowania i postaw w szkole. Nie jest zatrudniony, ani nie korzystał z najwyższych form nagród w postaci widzeń poza terenem zakładu karnego, jak i przepustek w trakcie obecnego pobytu z uwagi na negatywną prognozę kryminologiczno- społeczną. Nie stosowano wobec niego środków przymusu bezpośredniego. Natomiast wobec popełnionych czynów przestępczych skazany prezentuje umiarkowanie krytyczny stosunek. Kontakt zewnętrzny utrzymuje z babcią i wujkiem.

Granice możliwej do wymierzenia kary łącznej po połączeniu kar jednostkowych z podlegających łączeniu wyroków w sprawach o sygn. akt III K 51/11, V K 229/12 i III K 255/13, opisanych w pkt od 2 do 4 uzasadnienia, kształtują się zatem w przedziale od 4 (czterech) lat pozbawienia wolności do 7 (siedmiu) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

Biorąc zatem wskazane powyżej okoliczności pod uwagę, w ocenie Sądu, przy rozważaniach dotyczących wymiaru kary łącznej w niniejszej sprawie, przemawiają one za tym, iż zastosowanie in concreto winna mieć zasada asperacji, bliższa kumulacji. Sąd łącząc kary jednostkowe orzeczone tymi wyrokami za zbiegające się przestępstwa uwzględnił bowiem z jednej strony cele stawiane karze z punktu jej indywidualnego oddziaływania na skazanego, względnie pozytywną opinię o nim oraz stosunkową bliskość czasową przestępstw stanowiących meritum dwóch z trzech podlegających łączeniu spraw. Z drugiej strony, na niekorzyść, określając wymiar kary łącznej, Sąd uwzględnił niewysoki stopień łączności pomiędzy popełnionymi przestępstwami, w szczególności przedmiotowej, fakt ich różnorodności rodzajowej, brak przewagi nad innymi jednego z nich oraz fakt kilkukrotnej karalności skazanego a także wzgląd na zasadę prewencji ogólnej, która nakazuje uwzględnienie tego aspektu prewencji generalnej, który przeciwdziałać ma odczuciu społecznemu, iż kara łączna jest nieusprawiedliwionym promowaniem skazanego, tylko z tego powodu, że popełnił wiele przestępstw, tym bardziej gdy uwzględni się w tym aspekcie również wynikający z opinii fakt, iż M. G. prezentuje wobec popełnionych przestępstw jedynie umiarkowanie krytyczny stosunek. W konsekwencji Sąd dokonując analizy niniejszej sprawy przez pryzmat wskazanych wyżej okoliczności i łącząc kary jednostkowe orzeczone za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa, orzekł wobec M. G. karę łączną 6 (sześciu) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności. Sąd uznał bowiem, że w niniejszej sprawie nie zachodzą żadne szczególne okoliczności, które uzasadniałyby zastosowanie zasady pełnej absorpcji, co zgodnie z utrwalonymi poglądami doktryny oraz orzecznictwa sądowego, które Sąd w pełni podziela, stanowi rozwiązanie o charakterze wyjątkowym. Podobnie jak zastosowanie zasady kumulacji kar polegającej na ich sumowaniu, które również powinno należeć do rzadkości, ponieważ z reguły kara taka stanowi dolegliwość przekraczającą potrzeby resocjalizacji. Wymierzając zatem wskazaną karę Sąd uznał, iż w świetle całokształtu przedstawionych wyżej okoliczności branych pod uwagę przy określaniu wysokości tej kary łącznej brak jest podstaw do uznania, że wymierzenie kary łącznej w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych jak i orzeczenie tej kary w wysokości bliskiej dolnej granicy wyznaczonej zasadami z art. 86 § 1 kk. jest właściwą oceną zachowania się skazanego. Wręcz przeciwnie Sąd uznał, iż ich wyważenie nakazuje zastosowanie zasady asperacji implikującej powyżej wskazanym wymiarem kary łącznej pozbawienia wolności.

Ponieważ poza wymierzonymi karami łącznymi połączone wyroki zawierają także inne nie podlegające łączeniu rozstrzygnięcia Sąd w tym zakresie pozostawił je do odrębnego wykonania.

Z kolei wobec braku przedstawionych wyżej przesłanek umożliwiających wydanie wyroku łącznego co do opisanego powyżej w pkt. od 1 uzasadnienia wyroku, postępowanie w tym zakresie umorzono.

Zgodnie z treścią art. 577 k.p.k. Sąd na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okres zatrzymania oraz okres odbytej w całości kary pozbawienia wolności w sprawie sygn. akt III K 51/11, tj. od dnia 14 grudnia 2010 roku do dnia 16 grudnia 2010 roku oraz od dnia 24 maja 2013 roku do dnia 22 sierpnia 2013 roku, a także okres rzeczywistego pozbawienia go wolności oraz okres w części odbytej kary pozbawienia wolności w sprawie sygn. akt V K 229/12, tj. od dnia 17 grudnia 2012 roku do dnia 24 maja 2013 roku, od dnia 22 sierpnia 2013 roku do dnia 12 września 2013 roku oraz od dnia 14 października 2013 roku do dnia 21 października 2013 roku i od dnia 14 czerwca 2015 roku do dnia 25 stycznia 2016 roku.

Nadto z uwagi na sytuację materialną skazanego, wynikającą chociażby z długości dotychczas odbytych kar pozbawienia wolności jak i planowanego ich końca, Sąd zwolnił go od zapłaty kosztów sądowych przejmując je wraz z opłatą i stosownie zasądzonym wynagrodzeniem na rzecz obrońcy skazanego ustanowionego z urzędu na rachunek Skarbu Państwa.